

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1366/2024
22.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Вуковић, председника већа, Слободана Велисављевића, Милене Рашић, Светлане Томић Јокић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Јеленом Паравиња, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Радољуба Дошовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији 2К.бр.85/23 од 22.02.2024. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1.бр.90/24 од 17.07.2024. године, у седници већа одржаној дана 22.10.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Радољуба Дошовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији 2К.бр.85/23 од 22.02.2024. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1.бр.90/24 од 17.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији 2К.бр.85/23 од 22.02.2024. године окривљена АА и окривљени ББ оглашени су кривим због извршења по једног кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика.

Ставом I окривљени ББ је осуђен на казну затвора у трајању од 3 месеца коју ће издржавати у просторијама у којима станује без електронског надзора и одређено да исти не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, с тим да уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора.

Ставом II окривљеној АА изречена је условна осуда којом јој је утврђена казна затвора у трајању од 4 месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљена у времену проверавања од 1 године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Пресудом је одлучено и о трошковима поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Одлучујући о жалбама браниоца окривљеног ББ адвоката Биљане Дуњић и браниоца окривљене АА адвоката Радољуба Дошовића Виши суд у Прокупљу је пресудом Кж1.бр.90/24 од 17.07.2024. године одбио жалбе као неосноване и првостепену пресуду потврдио.

Бранилац окривљене АА - адвокат Радољуб Дошовић је захтев за заштиту законитости поднео због повреде закона – члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП, па иако је у захтеву за заштиту законитости навео да исти подноси против правноснажне пресуде Вишег суда у Прокупљу Кж1.бр.90/24 од 17.07.2024. године, из образложења захтева произилази да је поднет и против првостепене пресуде у осуђујућем делу, у изреци под ставом II, због „повреде закона“, са предлогом да Врховни суд донесе пресуду којом се у целости преиначавају побијане пресуде па се окривљена ослобађа оптужбе на основу члан 423. тачка 1) ЗКП, с тим да се трошкови кривичног поступка окривљеној одређују у висини од 54.000,00 динара и падају на терет буџета Основног суда у Куршумлији који ће се исплатити у року од 15 дана од правноснажности пресуде.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Радољуба Дошовића је неоснован.

Бранилац окривљене у поднетом захтеву наводи да је доношењем побијаних пресуда повређен закон из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, јер је „суд морао имати у виду чињеницу да је окривљена АА од себе одбијала истовремени противправни напад и самим тим била ослобођена од оптужбе применом института крајње нужде односно применом одредби члана 20. КЗ, јер је сасвим сигурно да у конкретном случају постоје елементи крајње нужде – у смислу члана 20. став 2. КЗ“ и у вези са тим у захтеву наводи да се понашање окривљеног ББ може окарактерисати као насиље над оштећеном АА, сматрајући да је нејасно на који начин суд изводи закључак да је АА извршила кривично дело насиље у породици, као што је нејасно и из којих разлога суд не примењује институт нужне одбране.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљене АА којима се, без нумеричког означавања, указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у вези члана 19. став 2. Кривичног законика, Врховни суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Према одредби члана 19. став 2. Кривичног закона нужна одбрана је она одбрана која је неопходно потребна да учинилац од свог добра или добра другог одбије истовремени противправни напад.

У делу чињеничног описа изреке правноснажне пресуде који садржи радње окривљене АА наведено је да је окривљена АА, у време и на месту ближе описаним у изреци пресуде, у урачунљивом стању са умишљајем, применом насиља, дрским и безобзирним понашањем угрожавала спокојство и телесни интегритет супружника ББ, на тај начин што је, након што је након међусобне вербалне расправе окривљени ББ узео тигањ и истим ударио у равну плочу на електричном шпорету и исту поломио, окривљена АА њега гађала тањиром у пределу главе, рукама гребала по лицу и затвореном шаком десне руке ударила у пределу леве усне ... при чему је била способна да схвати значај свог дела и управља својим поступцима, свесна свог дела и његове забрањености чије је извршење хтела.

Такође, неосновано захтевом за заштиту законитости бранилац окривљене АА, без нумеричког означавања указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и у вези исте, захтевом нумерише члан 20. став 2. Кривичног законика.

Наиме, крајња нужда у смислу одредбе члана 20. Кривичног законика постоји када је дело учињено ради тога да учинилац отклони од свог добра или добра другог истовремену нескривљену опасност која се на други начин није могла отклонити, а при том учињено зло није веће од зла које је претило.

Сходно наведеном, из изреке пресуде произлази да је, након што је окривљени ударио тигањем у равну плочу на електричном шпорету, окривљена АА њега гађала тањиром у пределу главе, гребала рукама по лицу и затвореном шаком десне руке ударила у пределу леве усне, те да је пре радњи које је предузела, окривљени није нападао нити ударао, па се у конкретном случају не ради о поступању у нужној одбрани у смислу члана 19. став 2. Кривичног законика, нити крајњој нужди из члана 20. став 2. Кривичног законика.

Према томе, по налажењу Врховног суда у описаним радњама окривљене стичу се сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, за које је она оптужена и правноснажно оглашена кривом, те се као неосновани оцењују супротни наводи браниоца окривљене којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у вези члана 19. став 2. Кривичног законика.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Јелена Паравиња, с.р.**

**Председник већа-судија
Татјана Вуковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић